

Bemærkninger til lovforslaget

Registrering af narkomaner er ikke nogen ny tanke. Der er tidligere gjort forsøg på at gennemføre en lovgivning på dette alvorlige område.

En Århus-lægegruppe med professor dr. med. Jørgen B. Damgård i spidsen redegjorde i 1971 grundigt og detaljeret for gennemførelse af narkomanregistrering. Tilstrækkelig politisk opbakning udeblev dog.

Med mellemrum har debatten bølget frem og tilbage. Lovforslag fremsat i 1976 og igen i 1977 blev nedstemt.

I forslag til folketingsbeslutning om vedtagelse af en reform til bekæmpelse og behandling af ungdomsnarkomani (B 56) [af Birgith Mogensen (CD) og Bollmann (CD)] (Folketingstidende 1980-81, forhandlingerne sp. 7708, tillæg A sp. 3191), der blev fremsat den 27. januar 1981, fremhæves »- at narkofagfolk »antager«, at vi på landsbasis har imellem 10.000 og 15.000 hårde narkomaner i dagens Danmark. Når jeg siger »antager«, er det, fordi vi i dette land ikke har en samlet og nøjagtig registrering af narkomaner - og det er i sig selv en ulykke.« Naturligvis kan vi ikke komme dette frygtelige samfundsproblem til livs, før vi praktiserer et landsdækkende narkocentralregister. Det er forslagsstillernes faste overbevisning, at den stærke narkodebat, de sidste par år, endelig har skabt flertal for etablering af narkomanregistrering.

Registrering er generelt et uartigt begreb i Danmark. Men uanset om man er for eller imod registreringsformer, kan vi slå fast, at visse etablerede registreringsformer tjener hele menneskeheds gode sag.

Vi havde ikke fået has på tuberkulose uden den registrering, som indeholdt de behandlingserfaringer, der blev benyttet til den forskning, som skabte helbredelsesresultaterne. Forslagsstillerne kan heller ikke tænke sig nogen person eller instans, som ønsker cancer- eller kønssygdomsregistrering elimineret. Dvs. at vi alle accepterer de personlige identifikationsformer, der er nødvendige for menneskers ve og vel. Desuden er der stort set enighed om at registrering accepteres, hvis den person eller

gruppe, det drejer sig om, *ikke selv har noget imod registrering.*

Sidstnævnte er tilfældet med hensyn til registrering af ungdomsnarkomaner. Det er en kendsgerning, at både narkomaner og deres pårørende er positive - ja - de ønsker simpelt hen denne personlige identifikationsform hurtigst muligt. Det samme gør mange praktiserende læger, hvoraf flere også ønsker at benytte registrerings erfaringer, som det nødvendige forskningsgrundlag.

Ligeledes forebygges, at en narkoman samtidigt kan modtage behandling på mere end én behandlingsinstitution. F. eks. er det katastrofalt, at en praktiserende læge, som ønsker at behandle en narkoman, ikke er i stand til at finde frem til vedkommendes behandlingsforhistorie.

Der vil også blive sat stop for de hidtidige gentagne fiaskobehandlinger, der består af ultrakorte metadonnedtrapninger. Det er for længst bevist, at denne behandling ingen helbredelsesværdi har, når metoden praktiseres på hårdt belastede og såkaldt »ældre« ungdomsnarkomaner.

Der er mange positive argumenter for vedtagelse af en registreringslov på narkoområdet. I flæng kan nævnes, at hospitaler, politi og fængselsinstitutioner vil blive væsentligt lettet i deres arbejde med ungdomsnarkomani.

Den hidtil største hindring for gennemførelse af et centralregister for narkomaner er - mærkværdigt nok - en del af de socialpædagogiske narkobehandlere, og det paradoksale er, at ingen i den gruppe endnu har udtrykt fornuftige og konkrete modargumenter.

Vi ved, at nogle behandlingscentre fører et »lommekartotek« over deres klienter. Hospitaler fører journaler, og politiet har deres oplysninger vedrørende kriminelle narkomaner.

Men disse og flere »lokale« kartoteker giver ikke det nødvendige overblik på landsbasis. Bl. a. derfor har ingen dansk forskerinstans endnu kunnet udarbejde en videnskabelig og sandfærdig redegørelse med hensyn til værdien (fiaskoen) af hidtil benyttede behandlings- og helbredelsesmetoder.